

ГОЦАЛЮК А.А.,
кандидат історичних наук, доцент кафедри українознавства
Міжрегіональної академії управління персоналом
(Київ, Україна) lkarпова@voliacable.com

НАУКОВА ТРАДИЦІЯ ТА НОВАЦІЯ В ГУМАНІТАРНІЙ ПРАКТИЦІ СУСПІЛЬСТВА

На основі філософсько-естетичної рефлексії у статті висвітлюється роль традиції та новації в гуманітарній практиці суспільства. Мета представленої статті – визначити роль наукової традиції та новації в гуманітарній практиці суспільства. За основу дослідження зазначеної проблеми береться системно-діяльнісний підхід з використанням аналітичного, історичного, системного методів дослідження. У процесі аналізу стану проблеми розглядається теоретичні праці минулого та сучасності. Обґрунтовується взаємозв'язок традицій та інновацій в контексті наукової традиції.

Ключові слова: наукова традиція, новація, знання, наука, гуманітарна практика, досвід.

Постановка проблеми. В умовах духовного відродження народу України поглиблюється природна зацікавленість передовсім молоді багатоталковими звичаями і традиціями, національно-історичною тематикою в літературі, музиці, живопису й декоративно-ужитковому мистецтві. Зазначені та інші прояви культурного неотрадиціоналізму визначаються низкою компонентів сучасного соціогуманітарного знання: соціальною філософією, історією й теорією культури, етнологією та етнографією.

Герменевтичними дослідженнями доведено, що будь-яка інтерпретація має своєю передумовою традиційні соціальні уявлення. Ці соціальні практики, власне й визначають картину навколишнього світу. Розвиваючи той обсяг знань про навколишнє середовище, який наразі доступний людству, воно розглядає світ не в плані свого об'єктивного, тобто такого, що існує поза людською уявою, а в плані суб'єктивного відчуття. Практичне значення знання породжує зацікавленість в безперервному спілкуванні з іншими гуманітарними феноменами. Завдяки цьому принципу діалогічності більшість типів соціальних когнітивних практик обумовлює факт історичної детермінованості таких знань, їх залежність від мовної практики суспільства, ролі, що виникає при лінгвістичному розумінні навколишнього світу. Навички соціального інтерпретування реальності з лінгвістичного погляду обґрунтовуються у низці досліджень феноменологічної орієнтації, зокрема з соціальної феноменології (П. Бергер, А. Шюц, Д. Уолш, П. Філмер), етнології (Г. Гарфінкель, А. Сікурел, Х. Сакс), а також конструкціоністики, зокрема її психологічного напрямку (М. Візерел, Є. Гофман, Р. Харре, К. Джерджен, Дж. Шоттер, А. Штраусе).

Зокрема, низка схем, запропонованих А. Шюцом, ґрунтується на готовій, типово стандартизованій основі формування культурних патернів, успадкованих від предків, засвоєних під час навчання і всіх супутніх видів

соціалізації [7, с. 181]. Її насиченість з погляду видів і способів інтерпретації соціальних стосунків, взаємодії між людьми і спільнотами забезпечує наступність історичної традиції конкретних соціальних верств. Серед розмаїття поодиноких подій, що є елементами традиції, можна виокремити певні типи, які пояснюють функціонування нових знань як процес певного впливу ззовні, однак неприпустимість протидії усталеному механізму інноваційності залишається при цьому не менш важливою. Справді, виходячи з того факту, що наука неможлива без прагнення до відкриттів, до пошуку нового і пояснення незвіданого, традиції тут навряд чи можуть залишатися основним стимулом до діяльності. В такому контексті природно постає запитання про обмеження, які накладаються традицією на пізнання нового. Ось чому ознакою справжнього вченого є одночасно повага до існуючих знань і разом з тим – достатня сміливість для пошуку нового.

Не дивно, що нові структурні компоненти теоретичного знання, що постали на початку 60-х рр. ХХ ст., отримали назви, похідні від терміна «традиція». Серед представників таких шкіл, парадигм, тематичних напрямків – Т. Кун, Л. Лаудан, С. Тулмін, П. Фейєрабенд, Дж. Холтон та ін. Типове для попереднього періоду базування на ускладненні апарату наукового знання примушувало заглиблюватися в логіко-математичні конструкції, формувати матеріалістично орієнтовану, проте лояльну до позаматеріалістських ідей картину світу. Нові стандарти наукового знання змушували пропонувати принципово інші філософсько-культурні основи дослідження, ставлення та поваги до традиції. Традиція у Т. Куна стає основним конституюючим фактором у розвитку науки. «Нормальній науці» притаманні швидкі темпи розвитку з одночасним накопиченням великої кількості інформації та досвідом розв'язання поставлених завдань. Причому, розвиток наукового знання відбувається на основі наукових традицій пізнання світу. Істотний внесок у цей процес зробив Т. Кун. Його відома праця «Структура наукових революцій» (1962 р.) визначила дану проблематику як таку, що вимагає особливої уваги з боку філософів науки [4]. Насамперед, ця робота примітна своїм історичним підходом до науково-методологічної діяльності. Саме такий підхід до дослідження ролі традицій у науковій спадщині дозволив автору вибудувати історично зорієнтоване концептуальне бачення розвитку науки й наукового знання.

Серед українських авторів останніх публікацій, дотичних до зазначеної проблеми, слід назвати: статті І. Дутковського («Ментальний контекст формування наукової традиції» - 2010, «Взаємодія традицій і новацій у науці» - 2013), І. Ігнатенко («Народна медицина: традиції, трансформації та інновації (за етнографічними матеріалами Житомирського Полісся» - 2011), М. Романенка («Культурна інновація та традиція як аспекти посткласичної філософсько-освітньої парадигми» - 2008), Ю. Сугрорової («Аксіологічний конфлікт традицій і новацій у соціокультурному просторі України в сучасних умовах полі етнічності» - 2011); монографії: Ю. Сугрорової («Культуротворчість у діалозі традицій і новацій сучасного поліетнічного суспільства України (кримський досвід) - 2012»); захистили дисертації: О. Кравчук

(«Співвідношення традицій та новацій у соціокультурному розвитку ХХ століття» - 1999), С. Ягодзінський («Науковий дискурс в умовах інформаційного суспільства: методологічний і соціокультурний аспекти» - 2008) та ін.

Мета статті. Незважаючи на наявність низки наукових праць з проблеми функціонування різних компонентів наукової традиції та її видів у сучасній культурі, у філософській сфері знання досі відсутнє комплексне дослідження означеної проблеми – зокрема, функціонування наукової традиції та новації у гуманітарній практиці. Відтак, як системне соціальне явище окреслений аспект продовжує залишатись актуальним. Саме цим зумовлена мета представленої статті – визначити роль наукової традиції та новації в гуманітарній практиці суспільства.

Виклад основного матеріалу. Як відомо, модернізація передбачає насильницький злам вже усталеного соціокультурного комплексу із чітко вибудованою структурою, кожна ланка якої має своє функціональне призначення і ціннісно-сміслову культурне навантаження. Навіть незначні зміни в усталеному розвитку традиції, які зразу ж відображаються в її глибинній структурі, сприймаються неприязно, викликаючи роздратованість і протест проти порушень. Новизна, що виникала в культурі, спочатку закріплювалася в ній, кристалізуючись згодом в культурну традицію, і якщо ця нова традиція відповідала іншим структурним компонентам культури, вона набувала статусу дієвої традиції, відповідаючи її ядру та базовим цінностям. В такій ситуації культура набуває нового змісту відповідно новим умовам функціонування та цілям нової системи. Новації ж, які втратили можливість закріпитися в культурі, заперечувалися та відкидалися. Якщо ж вони залишалися у функціональній системі культури, то виступали в ній, як правило, неорганічними компонентами, які не відносилися до гомеостатичної структури культурних зв'язків, а тому не могли належати до внутрішніх витоків розвитку й могли бути втраченими у процесі соціально-культурних та політично-ідеологічних змін. З успішним вбудовуванням новацій в структуру культурної архітекτονіки вся система набувала нового режиму функціонування. В такій ситуації спостерігалось взаємне пристосування традиції та новації, причому їх взаємодія відбувалася у формі синтезу, який сприяв створенню нового типу соціокультурного регулятора, уникаючи таким чином руйнування базових структур системи.

Усі характерні риси, які ідентифікують сучасне суспільство, а саме – динамічний тип розвитку, технізація, зростання темпів обміну інформацією і так далі – є специфічно сучасними. Повністю перебудовуючи всю структуру поточного знання, новаційні тенденції, однак, залишаються сумнівними в плані адекватного корелювання існуючих традицій з інноваціями і коректною реорганізації системи знань з належною увагою до рутинно необхідних процесів. На цьому тлі ясно позначився певний розрив між сьогоднішнім та минулим, між сучасністю та традиційністю. У цьому контексті можна говорити про дві очевидні й суперечливі одна одній тенденції: з одного боку, це процес глобалізації і супутні їй універсалізуючі тенденції, з іншого боку, посилення

різних форм фрагментації, в тому числі заснованих на підвищенні ролі етнокультури й етнічної ідентифікації. Останнє часто реалізується за допомогою по-новому функціонуючої традиції [5]. Визначаючи таку рису наукової парадигми, як наявність наукових досягнень, визнаних всіма науковцями в межах певного часу і об'єктивованих у моделі постановки та розв'язання проблем науковим співтовариством, Т. Кун зазначає, що парадигма об'єднує науковців, які її визнають. Етап «нормальної науки» згуртовує членів наукового співтовариства, які, займаючись розв'язанням складних наукових проблем на основі вже виробленої наукової парадигми, не сумніваються в істинності самої парадигми. Поява аномальних емпіричних фактів зумовлюється порушенням природного розвитку наявних парадигмою очікувань, які регулюють функціонування «нормальної науки». Це загрожує кризовим станом науки, котрий може спровокувати її сутнісні зміни, а відтак, перехід у новий якісний етап розвитку.

Подібні ситуації, які супроводжуються змінами наукової парадигми Т. Кун відносить до наукових революцій. В цей час здійснюється заміна наукових професійних норм та принципів, попередня наукова парадигма може цілком чи частково змінюватися новою. Наукова революція пропонує наукову парадигму із своїми принципами та традиціями, які започатковують новий етап розвитку «нормальної науки». Наукові революції призводять до істотних світоглядних змін. Період наукових революцій характеризується отриманням вченими нових досягнень навіть при застосуванні в науковому дослідженні традиційних методик та методів. Це відбувається тому, що наука, відбираючи науковий інструментарій, порівнює парадигму з науковим досвідом, яким вона об'єктивується.

Т. Кун інтерпретує історію науки як зміну нормальних та революційних етапів її тривалого розвитку. Велику увагу він приділяє також конкурентній боротьбі, які ведуть між собою різні наукові співтовариства. Те, що вчені працюють у межах жорстких традиційних принципів, які визначені науковою парадигмою, сприяє сталій і швидкій акумуляції знань. В науці для таких знань існує поняття парадигмальних. Науковим революціям як виду новацій притаманні певна значимість і подальша впливовість на науковий та культурний розвиток. Саме науковим революціям людство завдячує перебудові та виникненню нової наукової традиції.

До наукового пізнання людиною навколишнього світу входять і складне розмаїття наукових традицій. Вони не схожі між собою ні за змістовним наповненням, ні за функціональним призначенням, ні за умовою їх використання. «Дисциплінарній матриці» Т. Куна притаманна деяка неоднорідність, яка виявляється, з однієї сторони, у визначенні таких її компонентів, як концептуальні узагальнення та теоретичні моделі (монографії та підручники), з іншої – цінності та зразки рішень конкретних завдань (ціннісні орієнтації) [4]. Визнанням певної наукової концепції засвідчується необхідність її осмислення з урахуванням нових точок зору, нових вимог та умов її функціонування із збереженням стандартних способів аналізу або тлумачення. Завдяки створенню наукових осередків з метою порівняння

науково-дослідницьких результатів різних науковців народжується могутня індустрія з виробництва наукових знань, яка відіграє суттєву роль у розвитку сучасного наукового знання.

Шляхом поєднання теоретичних знань з практичними вміннями, що досягається завдяки діяльності людини при їх збереженні та переданні іншим, традиція через соціальне, а не біологічне наслідування соціальної практики, сприяє виокремленню людини із тваринної природи. На думку більшості діячів науки, інноваційна сутність – це властивість, загалом глибоко притаманна культурі сучасного суспільства. Тому, визначаючи та формуючи нову соціально-економічну реальність, політики та науковці відштовхуються передусім від міри відповідності цих процесів стратегічним потребам інноваційного середовища, в якому перманентно перебуває знаннесинтезуючий прошарок сучасного суспільства. Діяльність соціальної еліти ґрунтується на принципах гуманістичного підходу, здорового глузду, розумної критичності, проте водночас основними вимогами є соціальна свобода і достатня моральна відповідальність індивідів – учасників цього процесу. Активний розвиток творчого потенціалу на всіх рівнях – від особистості до нації, загалом людської спільноти займає особливе місце в цьому процесі [3].

Традиційність повторюваності – запорука того, що подія стане постійною. Це можна назвати головним чинником утвердження повторюваності в сенсі її традиційності. Будь-яка повторювана діяльність, позитивна або негативна, утворює певний досвід. Кожна людина своєю діяльністю набуває власного унікального досвіду. Здійснення безперервного обміну досвідом відбувається в контексті постійного спілкування членів суспільства. Кожен член суспільства своєю індивідуальною діяльністю з її новаціями та запозиченнями є збагачує досвід колективної діяльності. У свою чергу, перетворення цього індивідуального досвіду в колективний та його закріплення в суспільстві відбувається через певні механізми передання знань, навичок і практичних умінь, тобто через звичаї або традиції. Якщо звернутися до витоків, пантеїстичне відчуття природи, освячення Всесвіту й людського буття в ньому становило головну ознаку праукраїнської архаїки й української етнокультурної традиції. Тоді не існувало відмінностей між «сакральним» та «профаним», на думку Р. Генона, є тільки «профанна» точка зору, як продукт і наслідок певного виродження; а останнє, у свою чергу, саме є результатом низхідного розвитку людського циклу і його поступового дистанціювання від початкового стану.

Цьому виродженню передував нормальний стан людини, коли все мало традиційний характер, адже розглядалося у своїй сутнісній залежності від принципів і в узгодженості з ними; діяльність «профанна», тобто така, що ігнорує ці принципи і відокремлена від них, була чимось зовсім незрозумілою, – навіть якщо вона відносилась до того, що прийнято називати «повсякденним життям» (або, скоріше, до того, що могло їй тоді відповідати, але уявлялося в аспекті, який досить відмінний від того, що мають на увазі під цим наші сучасники), і з ще більшим обґрунтуванням – до всієї галузі наук, ремесел і мистецтв, в яких цей традиційний характер зберігався і у більш пізніші часи, зустрічаючись ще у будь-якій цивілізації традиційного типу. Тому можна

сказати, що «світська» концепція – за винятком до певної міри класичної античності – властива виключно сучасній цивілізації, яка постає собою, по суті, крайнім ступенем виродження [2, с. 402]. Загалом ідея прогресу та змін дуже ретельно розроблена у класичній соціології. Проте, зважаючи на панування досить тривалий час у соціології еволюціоністського підходу, який виходить із розгляду суспільства у великій історичній перспективі і не пояснює соціальні процеси та явища, що виникають на стислому історичному проміжку часу, увага дослідників більшою мірою акцентується на традиціоналістській наступності як основній закономірності суспільного розвитку. Питання інноваційності залишалися поза інтересом соціологічних досліджень.

Ефективна система управління інноваціями та інноваційною діяльністю вимагає відповідного науково-теоретичного доробку, який спрямований на визначення та уточнення наукового понятійно-категоріального апарату з дослідженням генези інновацій та класифікаційного реєстру інновацій [1]. Слід зазначити, що соціальні науки користуються поняттям «інновація» у різних значенневих змістах. Соціологія під інновацією розуміє впровадження культурних компонентів в іншу культуру, процес соціально-культурного вторгнення, яке викликає закономірні, різноманітні трансформації соціуму; у психологічній науці новація створює духовну, психічну реальність, її сутність входить у небажану суперечність з існуючою традицією; етика терміном «новація» засвідчує зміну етичних принципів та норм. Філософія під інновацією розуміє здатність людини вийти за межі проблемного філософського мислення, аналізувати нові проблеми та знаходити шляхи їх розв'язання [6]. У використанні інновацій цілі співтовариства і все людство бачить сьогодні як умову виживання, оскільки лише вони можуть бути панацеєю у боротьбі проти нових глобальних проблем та катастроф, запобіганні нових.

Якщо розглядати суспільство як певну органічну цілісність, як систему, що постійно розвивається, то у її динаміці можна виокремити процеси усталеності та змін. Відповідно у культурі виникають певні програми, які націлені на стійку спадковість соціального життя, та програми, що зорієнтовані на її зміни. Розвиток, який не веде до загибелі соціального організму, можливий лише за умов збалансованого поєднання обох типів програм. Якщо з цих позицій порівняти роль розглядати значення науки і релігії, як духовних феноменів суспільства, то інтенція науки на створення нового знання робить її найважливішим соціальним фактором змін в культурі та суспільстві. Що стосується релігії, то вона виступає хранителем традицій, усталених цінностей, що акумулюють історичний досвід соціальної адаптації людини до природи та соціальних спільностей. В цьому проявляється відмінність між двох взаємодоповнюючих інтенцій соціального життя - на зміни та усталеність, на цінність інновацій для науки та домінуючу цінність традицій для релігії. Як феномени культури, наука та релігія формують особливі програми людської життєдіяльності. Наука спрямована на вивчення об'єктів, які актуально або потенційно можуть бути засвоєні в процесі людської діяльності. В цьому плані у науки немає меж. Але наука не вичерпує собою всього обсягу культури.

Релігія зосереджує свою увагу на збереженні фундаментальних цінностей культури – моральних цінностей, втрата яких загрожує розпадом соціального життя, деградацією людини до рівня тваринного існування. Загалом для розвитку гуманітарного сектора наукової сфери протягом останніх десятиліть характерним є підвищення значення «традиційного» механізму трансляції цінностей і норм та ролі «раціонального». Ці зміни зумовлені охарактеризованими вище соціально-економічними і соціокультурними зрушеннями. Поняття традиції, новації, інновації, нового сучасні дослідники вживають у контексті нових культурних і мистецьких трансформацій. Зміст цих понять невід’ємний від особливостей їхньої взаємодії і взаємозв’язку. Будучи фактором розвитку будь-якого суспільства, його культури, мистецтва, науки, економіки, політики, вони сприяють оновленню і якісним змінам вже не актуальних тенденцій, суспільних структур, теоретичних положень, креативних продуктів діяльності людського розуму та формотворчої практики. Ефективна взаємодія традицій та новацій виступає реальним способом заперечення всього консервативного та віджитого, які мають місце у соціокультурному досвіді людства, хоча вже не сприяють позитивному розвитку людської спільноти.

Висновки. Будь-яка культура поєднує традиції й новації, проте наразі загальною тенденцією історії людства є його поступ від традиційної культури до культури інноваційної. Відповідно духовне життя сучасного суспільства нині регулюється двома взаємопов’язаними тенденціями: з одного боку, універсалізацією культурних традицій сучасного соціуму, з іншого, – поглибленням нового змісту традиційної культури. Традиції та новації в гуманітарній практиці суспільства існують в синтезі першого та другого як злиття елементів різних етнічних і національних культур, як результат світових культурних контактів і взаємодії культур, причому з ХХ ст. при швидкій кумуляції знань інноваційний тип культури стає панівним. До того ж сучасні процеси модернізації суспільства трансформують риси традиційної культури, змінюючи баланс відносин традиції та новації в культурі. Модернізаційні процеси в суспільстві сприяли поширенню новацій в економічній, соціальній, культурній та науковій сферах його діяльності. Причому слід зважити на те, що оновлення зазначених сфер в розвитку модернізаційних перетворень не є просто процесом витіснення минулих традицій сучасними новаціями. Якщо враховувати той факт, що в наукову традицію по суті не є інтегрованими ті індивіди, які спроможні посилати їй критичні як у негативному, так і позитивному смислі креативні імпульси, тлумачення історії розвитку наукової традиції ще потребує у подальшому належної уваги науковців.

Список використаних джерел

1. Василенко В.О. *Інноваційний менеджмент* / В.О.Василенко, В.Г. Шматько. – К.: Либідь, 2004 – 297 с.
2. Генон Р. *Очерки о традиции и метафизике* / Р.Генон. – М.: Азбука, 2010. – 320 с.
3. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07. 2007р. №40-IV (зі змінами і доповненнями) // Офіційний сайт Верховної Ради – www.rada.gov.ua.
4. Кун Т. *Структура научных революций* / Т. Кун; Перевод с англ. Налетова И.З. - М.: Прогресс, 1975. - 288 с.

5. Мадюкова С. А. Социокультурный неотрадиционализм в обрядах жизненного цикла : на примере женщин тюркских этносов Южной Сибири: дис. на соискание науч. степ. канд. филос. наук : спец. 09.00.11 «Социальная философия» / С.А. Мадюкова. – Новосибирск, 2008. - 192 с.
6. Философский словарь. Основан Генрихом Шмидтом – 22-е изд. пер. / Под общ. ред. Г. Шишкова – М.: Республика, 2005 – 576 с.
7. Шюц А. Чужак: социально-психологический очерк / А. Шюц // Социальные и гуманитарные науки: РЖ / ИНИОН РАН. 1998. - № 3. - С.177-193.

REFERENCES

1. Vasilenko V.O. Innovacijnyj menedzhment / V.O. Vasilenko, V.G. Shmat'ko. – K.: Lybid', 2004 – 297 s.
2. Genon R. Oчерки о традиции и метафизике / R. Genon. – М.: Azbuka, 2010. – 320 s.
3. Закон Украины «Pro innovacijnu diyal'nist'» vid 04.07. 2007r. N40-IV (zi zminamy I dopovnennyamy) // Oficijnyj sajт Verhovnoi Rady – www. rada.gov.ua.
4. Kun T. Struktura nauchnyh revolyucij / T. Kun; Perevod s angl. Nalyotova I.Z. - М.: Progress, 1975. - 288 s.
5. Madyukova S.A. Cociokul'turnyj neotradicionalizm v obryadah zhiznyennogo cykla : na primyeryezhenshchin nyurkskih etnosov Yuzhnoj Sibiri: dis. Soiskaniye nauchna. step. kand. filos. nauk : spec. 09.00.11 «Social'naya filosofiya» / S.A. Madyukova. – Novosibirsk, 2008. - 192 s.
6. Filosofskij slovar'. Osnovan Genrihom Shmidtom – 22-ye izd. per. / Pod obshch. red. G.Shishkoffa. – М.: Ryespublika, 2005. – 576 s.
7. Shyuc A. Chuzhak : social'no-psihologicheskij oчерk / A. Shyuc // Social'nyye I gumanitarnyye nauki : RZH / UNION RAN. - 1998. - N 3. -S.177-193.

ГОЦАЛЮК А.А., кандидат исторических наук, доцент кафедры украиноведения Межрегиональной академии управления персоналом (Киев, Украина) ikarpova@voliacable.com

НАУЧНАЯ ТРАДИЦИЯ И НОВАЦИЯ В ГУМАНИТАРНОЙ ПРАКТИКЕ ОБЩЕСТВА

На основе філософсько-естетичної рефлексії в статті освітається роль традиції і новачії в гуманітарній практиці общества. Цель представленной статьи – определить роль научной традиции и новачии в гуманітарній практиці общества. За основу исследования указанной проблемы берется системно-деяльністьний подход с использованием аналитического, исторического, системного методов исследования. В процессе анализа состояния проблемы рассматриваются теоретические работы прошлого и современности. Обосновывается взаимосвязь традиций и инноваций в контексте современного научного знания. Раскрывается значения опыта в контексте научной традиции..

Ключевые слова: научная традиция, новачия, знание, наука, гуманітарная практика, опыт.

Gotsalyuk, Alla, cand. of histor.sciences, docent of the chair of the Ukrainian studies of The Interregional Academy of Personnel Management, ikarpova@voliacable.com

THE SCIENTIFIC TRADITION AND INNOVATION IN THE HUMANITARIAN COMMUNITY PRACTICE

On the basis of the philosophical and aesthetic reflection the role of the tradition and innovation in the practice of humanitarian society are highlighted in the article. The role of the tradition and innovation shows the synthesis of the first and second, and from the twentieth century

with rapid accumulation of the knowledge the innovative type of the culture becomes dominant. Despite a number of the scientific papers on the problem of the functioning of the different components of the scientific tradition and its forms in the modern culture, in the field of philosophical knowledge there is still no comprehensive study of the indicated problems - in the particular, the functioning of the scientific tradition in the humanitarian practice. Consequently, as a systemic social phenomenon the outlined aspect continues to be relevant. This is what caused the goal of the present article – to define the role of the scientific tradition in the humanitarian practice of the society. As the basis for the study of this problem the systemically activity approach is taken using analytical, historical, systematic research methods. During the analysis of the state of the problem the theoretical works of the past and the present are considered. Hermeneutical studies give the traditional social notions of the knowledge. The features of the social interpretation of the reality from the linguistic point of the view, justified in a number of the phenomenological research orientation, in particular from the social phenomenology, etnomethodology and constructionistics, in particular its psychological direction. The relationship between the tradition and innovation in the context of modern scientific knowledge are substantiated. In the latter there is an active process of the synthesis of the tradition and innovation as a merging of the elements of the different ethnic and national cultures as a result of the world's cultural contacts and interaction of the cultures. The importance of the experience in the context of the scientific tradition are revealed. The implementation of the continuous exchange with the experience is taken place in the context of the constant communication in the society. Each member of the society with their individual activities by its innovations and borrowings enriches the experience of the collective creation. In the turn, the transformation of the individual experience in collective one and its consolidation in the society are going through the certain mechanisms for the transfer of the knowledge, practical skills and habits, that is, customs or traditions. An attempt to the socio-philosophical conceptualization of the scientific tradition and innovation in the practice of the humanitarian society are made in the article. The presented materials can be used in the further conceptual and methodological development of the socio-cultural dimension of the Ukrainian traditions in the cultural and artistic field.

Keywords: *scientific tradition, innovation, knowledge, science, humanitarian practice, experience.*

*Дата надходження рукопису 20.03. 2015 року
Рекомендовано до публікації 25.03.2015 року*